

Catalunya: recuperar la consciència d'un sol poble

written by Jordi Segura Castellví | 19 de juny de 2025

E

ls darrers anys, el debat polític i social a Catalunya ha anat perdent una de les seves eines més poderoses: la idea de poble unit malgrat les diferències. Enmig d'un món canviant i sovint hostil amb les identitats petites, cal tornar a preguntar-nos: érem un sol poble. Quan ho vam oblidar?

Som nació. No perquè ens ho concedeixi cap llei, ni cap institució aliena, sinó perquè ho sabem, ho sentim i ho vivim. Som nació perquè compartim una llengua, una cultura, una memòria i una voluntat. Hem travessat segles de negació, d'imposició, de silenci forçat. Però no ens han esborrat. Encara hi som.

Hi ha un fil invisible que ens uneix, de Salses a Guardamar, de Fraga a Maó. És un fil teixit amb paraules velles, amb mestres que han ensenyat en català malgrat les amenaces, amb àvies que han transmès cançons i dites al peu del foc, amb joves que avui reivindiquen el dret de viure plenament en català sense excuses ni renúncies. Cada vegada que parlem la nostra llengua, que defensem la nostra escola, que mirem aquest país amb orgull i responsabilitat, estem cosint aquest fil.

Però hem oblidat, a vegades, que érem un sol poble. Ens han fragmentat amb discursos de la por, amb promeses buides, amb divisions sembrades des de fora i alimentades des de dins. Ens han dit que ser catalans podia ser només una etiqueta cultural, sense força política, sense dret a decidir, sense capacitat d'acció col·lectiva. I alguns ho han acceptat amb resignació.

Cal recuperar la consciència de poble. La que va bategar l'Onze de Setembre, la que va sortir massivament el 1r d'octubre, la que neix en cada infant que aprèn a estimar la seva llengua a l'escola. Com deia Muriel Casals: "La llengua és la columna vertebral d'una comunitat." I com advertia Josep Fontana: "No podem construir el futur si oblidem d'on venim."

Aquest manifest no és una consigna. És una invitació a recordar qui som i per què som. És una crida a reconnectar-nos, a parlar amb el veí, a escoltar-nos de veritat, a defensar allò que ens fa poble sense renunciar a la diversitat que ens enriqueix. No som ni pitjors ni millors, però volem ser lliures. Lliures per decidir, per educar, per existir plenament com a catalans en un món que canvia però que no pot esborrar la nostra arrel.

Potser hem oblidat que érem un sol poble. Però recordar-ho depèn de nosaltres. Encara hi som. I mentre hi hagi una sola veu que digui "soc com soc, en català i amb dignitat", aquest poble continuarà viu.